

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forfatterret, Kunstnerret og Eneret til Fotografier.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 2005 ff.)

Lovforslaget fattedes under Forhandling.

J. Scavenius: Det Forslag, som her ligger for til Behandling, blev jo i forrige Samling forelagt i det andet Ting og blev der vedtaget i alt væsentligt saaledes, som det var forelagt fra Regeringens Haand, men for sildig til, at det var muligt at gøre det færdigt i den Samling. Forslaget gaar jo for det første ud paa en Kodifikation af de hidtil gældende Bestemmelser om Forfatterret, Kunstnerret og Eneret til Fotografier, der jo nu ere spredte i en Mængde Love. De væsentligste Forandringer — thi foruden Kodifikationen er der er jo ogsaa foreslaaet ret væsentlige Forandringer i den gældende Ret — ere da følgende: Forfatterretten er, i alt Fald paa saa godt som alle Punkter, nu gældende indtil 50 Aar efter Forfatterens Død; derimod er Kunstnerretten kun gældende i 30 Aar. Man har derfor ganske naturligt foreslaaet, at det samme Antal Aar skulde gælde for begge, og man har da, hvilket vel ogsaa er det retteste, valgt det længste Antal, nemlig 50 Aar efter vedkommende Forfatters eller Kunstners Død.

Hidtil har Forholdet mellem en Komponist og en Tekstforfatter til en Opera været det, at Komponisten har haft hele Magten ved Spørgsmaalet om, hvorvidt en Opera skulde opføres eller ikke. Dette har man ment at burde foreslaa forandret, idet man har antaget, at det var ubilligt lige over for Tekstforfatteren, at han skulde staa ganske uden Ret i saa Henseende. Den ældre Anskuelse, at det ved en Opera ene og alene kommer an paa Musikken, er jo begyndt at fortage sig, idet nu for Tiden baade her og i Udlandet dygtige og anerkendte Forfattere og Digtere give sig af med at forfatte Tekster til Operaer. Paa et andet Punkt er Komponistens Ret beskyttet meget væsentlig i det foreliggende Forslag, fremfor hvad der nu er Tilfældet. Nu for Tiden kan enhver Musiker, saa snart en Komposition er udgivet i Trykken, bemægtige sig denne uden Komponistens Samtykke og uden at give ham noget som helst vederlag derfor og udføre vedkommende Komposition

ved offentlige Koncerter. Dette maa vel siges at være i høj Grad ubilligt, og det er jo foreslaaet forandret ved Bestemmelserne i Lovforslagets § 2.

Der har hidtil ikke været nogen som helst Beskyttelse for Forfatterne mod, at andre tage deres Bærter og læse dem op Landet rundt: en ny udkommen Bog kan købes af hvem som helst, og han kan skaffe sig en Indtægt uden Forfatterens Tilladelse, imod hans Vilje, og uden at give ham noget derfor, ved at rejse rundt i Landet og læse Bærter op. Det synes mig, at det er meget rigtigt, at Forslaget har søgt at forandre dette. Det er en Ubillighed mod en Forfatter, at man paa den Maade kan fratage hans Bærter Nyhedens Interesse, og det kan ogsaa skade Salget af hans Bog. Det Forslag, der ligger for, gaar ud paa, at saadan Oplæsning ikke maa finde Sted i 3 Aar efter Bærkets Udgivelse uden Forfatterens Tilladelse. I det oprindelige Forslag var der foreslaaet 5 Aar, men Landstinget mente — og vist ogsaa med Ret — at 3 Aar kunde være tilstrækkeligt.

Der er dernæst foreslaaet en ikke ganske ubigtig Bestemmelse i § 27, nemlig at en Forfatter, naar et Værk er udsolgt, og ingen har erhvervet Ret til dets Udgivelse, eller naar det har været udsolgt i 5 Aar, selv om det har været afhændet for bestandig, kan forbyde dets fremtidige Offentliggørelse. Han kan i sidste Tilfælde ikke tage Forbudet tilbage og selv offentliggøre Værket, men han kan som sagt forbyde dets fremtidige Udgivelse. Det er en Retregel, som vistnok ikke kendes andre Steder, men som dog forekommer mig at være ganske rigtig. En Forfatter kan meget godt paa et vist Tidspunkt af sit Liv have skrevet Ting, som han selv i høj Grad fortryder, og som han aldeles bestemt ønsker ikke atter skal komme ud under hans Navn, og er det saa heldigt for ham, at der kommer et Tidspunkt, hvor ingen har en virkelig Ret til at udgive hans Værk, saa har han kunne forbyde dets Udgivelse paa ny inden for den Grænse, som Forfatterretten i det hele taget kan udøves i. Paa et andet Sted er der ligeledes foreslaaet en Bestemmelse, som i Virkeligheden er en Udvidelse af Forfatterens nuværende Ret. Den nu gældende Retregel i § 18 i Oftertryksloven af 1857 gaar jo nemlig ud paa, at en Forfatter, selv om han har overdraget en anden udelukkende Ret til at opføre et af hans Bærter, dog har Ret til at afhænde denne Ret til andre, hvis vedkommende Teaterdirektør, til hvem den er overdraget, i 5 Aar ikke har ladet Stykket opføre; men denne Ret for Forfatteren, er kun betragtet som en de